

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden, wydanym dnia 15 października 2004 r., w sprawie H. A. Solleveld przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Ondernemingen Amersfoort

(Sprawa C-443/04)

(2005/C 6/49)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 20 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden, wydanym dnia 15 października 2004 r., w sprawie H. A. Solleveld przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Ondernemingen Amersfoort.

Hoge Raad der Nederlanden zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy wykładni art. 13 część A ust. 1 lit. c) Szóstej Dyrektywy ⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że z podatku od wartości dodanej zwolnione są świadczenia polegające na postawieniu diagnozy, udzieleniu porady terapeutycznej i ewentualnym przeprowadzeniu leczenia w ramach diagnostyki zaburzeń pola, opisanej powyżej w punktach 3.1.2 i 3.1.3, również gdy świadczenia te nie kwalifikują się jako wykonywanie – przez dokonującą tych świadczeń osobę – zawodów medycznych lub para-medycznych, określonych przez zainteresowane państwo?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden, wydanym dnia 15 października 2004r., w sprawie J.E. van den Hout-van Eijnsbergen przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Ondernemingen Leiden

(Sprawa C-444/04)

(2005/C 6/50)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 20 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hoge Raad der Nederlanden, wydanym dnia 15 października 2004 r., w sprawie J. E. van den Hout-van Eijnsbergen przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst – Ondernemingen Leiden.

Hoge Raad der Nederlanden zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy wykładni art. 13 część A ust. 1 lit. c) Szóstej Dyrektywy ⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że z podatku od wartości dodanej zwolnione są świadczenia psychoterapeutyczne wykonywane przez osobę wykonującą ten zawód, która spełnia ustawowe wymogi wpisu, wskazane powyżej w punkcie 3.1 i jest wpisana do wskazanego rejestru psychoterapeutów, również gdy świadczenia te nie kwalifikują się jako wykonywanie – przez dokonującą tych świadczeń osobę – zawodów medycznych lub para-medycznych, określonych przez zainteresowane państwo?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem High Court of Justice (England & Wales), wydanym dnia 13 października 2004 r., w sprawie Test Claimants in the FII Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue

(Sprawa C-446/04)

(2005/C 6/51)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 22 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, Wielka Brytania, wydanym w dniu 13 października 2004 r. w sprawie Test Claimants in the FII Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue.

High Court of Justice zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy jest niezgodne z art. 43 lub 56 WE, aby Państwo Członkowskie utrzymywało w mocy i stosowało środki, które zwalniają od podatku dochodowego od osób prawnych dywidendy otrzymane przez spółkę mającą stałą siedzibę w tym Państwie Członkowskim („spółka mająca siedzibę”) od innej spółki mającej siedzibę i które poddają dywidendy otrzymane przez spółkę mającą siedzibę w tym Państwie od spółek mających stałą siedzibę w innym Państwie Członkowskim („spółki nie mające siedziby”) podatkowi dochodowemu od osób prawnych (po udzieleniu zwolnienia od podwójnego opodatkowania dla każdego podatku potrącanego u źródła dochodu, który należy zapłacić od dywidendy i, pod pewnymi warunkami, dla podstawowego podatku zapłaconego przez spółki nie mające siedziby z tytułu ich zysków w kraju ich siedziby?)

- 2) Jeśli Państwo Członkowskie posiada system, który w pewnych okolicznościach nakłada obowiązek płatności zaliczki na podatek dochodowy od osób prawnych („zaliczka”) od wypłaty dywidend przez spółkę mającą siedzibę jej udziałowcom i przyznaje kredyt podatkowy udziałowcom zamieszkałym w tym Państwie Członkowskim w związku z tymi dywidendami, to czy jest niezgodne z art. 43 lub art. 56 WE lub art. 4 ust. 1 lub art. 6 dyrektywy Rady 90/435/WE (!), aby Państwo Członkowskie utrzymywało w mocy i stosowało środki zezwalające spółce mającej siedzibę na wypłatę dywidend udziałowcom bez obowiązku zapłaty zaliczki, o ile otrzymała ona dywidendy od spółek mających siedzibę w tym Państwie Członkowskim (bezpośrednio lub pośrednio poprzez inne spółki mające siedzibę w tym Państwie Członkowskim), a nie zezwalające spółce mającej siedzibę na wypłatę dywidend bez obowiązku zapłaty zaliczki, o ile otrzymała ona dywidendy od spółek nie mających siedziby?
- 3) Czy jest niezgodne z przepisami prawa WE przywołanymi w pytaniu 2 powyżej, aby Państwo Członkowskie utrzymywało w mocy i stosowało środki, które przewidują, że należności wynikające z obowiązku zapłaty zaliczki są potrącane z należności wynikających z obowiązku zapłaty w tym Państwie Członkowskim przez spółkę płacącą dywidendę oraz inne spółki będące członkami grupy mającej siedzibę w tym Państwie Członkowskim podatku dochodowego od osób prawnych od ich zysków:
- a) ale które nie przewidują żadnej formy potrącenia należności wynikających z obowiązku zapłaty zaliczki lub jakiegokolwiek równoważnej rekompensaty (takiej jak zwrot zaliczki) z tytułu otrzymanych zysków, tak w tym Państwie, jak i w innych Państwach Członkowskich, przez spółki będące członkami grupy, które nie mają siedziby w tym Państwie Członkowskim, i/lub
- b) które przewidują, że jakiegokolwiek zwolnienie od podwójnego opodatkowania, z którego korzysta spółka mająca siedzibę w tym Państwie Członkowskim zmniejsza obowiązek zapłaty podatku dochodowego od osób prawnych, z którego mogą być potrącone należności wynikające z obowiązku zapłaty zaliczki?
- 4) Jeśli Państwo Członkowskie posiada środki, które w pewnych okolicznościach zezwalają spółkom mającym siedzibę, jeśli dokonają takiego wyboru, na uzyskanie zwrotu zaliczki zapłaconej z tytułu podziału zysków pomiędzy udziałowców, w przypadku gdy te płatności zostały otrzymane przez spółkę mającą siedzibę od spółek nie mających siedziby, to czy jest niezgodne z art. 43 lub 56 WE lub art. 4 ust. 1 lub art. 6 dyrektywy Rady 90/435/EWG aby środki te:
- a) zobowiązywały spółki mające siedzibę do płatności zaliczek a następnie do ich uzyskania ich zwrotu; i
- b) nie zezwalały udziałowcom spółek mających siedzibę na skorzystanie z kredytu podatkowego, który otrzymaliby oni od dywidendy wypłaconej przez spółkę mającą siedzibę, która sama nie otrzymała dywidend od spółek nie mających siedziby?
- 5) Jeśli, przed dniem 31 grudnia 1993 r. Państwo Członkowskie przyjęło środki opisane w pytaniach 1 i 2, a po tej dacie przyjęło dalsze środki opisane w pytaniu 4, i jeżeli te ostatnie środki stanowią ograniczenie zakazane przez art. 56 Traktatu WE, to czy to ograniczenie należy traktować jako nowe ograniczenie, nieistniejące przed dniem 31 grudnia 1993 r.?
- 6) W przypadku, gdy jakikolwiek ze środków wymienionych w pytaniach 1–5 jest niezgodny z jakimkolwiek ze wspomnianych tutaj przepisów prawa wspólnotowego, to czy w okolicznościach, gdy spółka mająca siedzibę lub inne spółki będące członkami tej samej grupy spółek wnoszą następujące roszczenia dotyczące stosownych naruszeń:
- i) roszczenie o zwrot podatku dochodowego od osób prawnych bezprawnie pobranego w okolicznościach, do których nawiązuje pytanie 1;
- ii) roszczenie o przywrócenie (lub odszkodowanie za stratę) ulg potrąconych z podatku dochodowego od osób prawnych bezprawnie pobranego w okolicznościach, do których nawiązuje pytanie 1;
- iii) roszczenie o zwrot (lub odszkodowania za) zaliczek, które nie mogły być potrącone z należności wynikających z obowiązku zapłaty przez spółkę podatku dochodowego od osób prawnych lub w żaden inny sposób zrekompensowane, a które, nie zostałyby zapłacone (lub zostałyby zrekompensowane) gdyby nie fakt naruszenia;
- iv) roszczenie, w przypadkach, gdy zaliczki zostały potrącone z należności wynikających z obowiązku zapłaty podatku dochodowego od osób prawnych, z tytułu utraty korzystania ze środków finansowych między datą zapłaty zaliczki a tym potrąceniem;
- v) roszczenie o zwrot podatku dochodowego od osób prawnych zapłaconego przez spółkę lub przez inną spółkę będącą członkiem grupy, gdy na którąkolwiek z tych spółek został nałożony obowiązek zapłaty podatku dochodowego od osób prawnych poprzez zrzeczenie się innych ulg, aby umożliwić potrącenie należności wynikających z obowiązku zapłaty zaliczki z należności wynikających z obowiązku zapłaty podatku od osób prawnych (ograniczenia nałożone na potrącanie zaliczek powodujące obowiązek zapłaty pozostałego podatku dochodowego od osób prawnych);
- vi) roszczenie o odszkodowanie z tytułu utraty korzystania ze środków finansowych, z uwagi na wcześniejszą niż miałyby to miejsce w innym przypadku zapłatę podatku dochodowego od osób prawnych lub z tytułu ulg, które zostały następnie utracone w okolicznościach opisanych w punkcie (v) powyżej;
- vii) roszczenie spółki mającej siedzibę o zapłatę (lub odszkodowanie) nadwyżki z tytułu zaliczek, które spółka przekazała innej spółce będącej członkiem grupy, a które pozostały bez rekompensaty, gdy ta spółka została sprzedana, uległa podziałowi lub ogłosiła upadłość;

viii) roszczenie, gdy zaliczka została zapłacona, a następnie uzyskano jej zwrot według przepisów opisanych w pytaniu 4, o odszkodowanie z tytułu utraty korzystania ze środków finansowych między datą zapłaty zaliczki a datą, w której nastąpił jej zwrot;

ix) roszczenie o odszkodowanie, gdy spółka mająca siedzibę dokonała wyboru, co do uzyskania zwrotu zaliczki według uzgodnień opisanych w pytaniu 4 i wypłaciła odszkodowania udziałowcom z powodu niemożności uzyskania kredytu podatkowego zwiększając kwotę dywidendy,

co do każdego z roszczeń przedstawionych powyżej, należy uważać, za:

roszczenie o zwrot sum niesłusznie pobranych, które wynikają i pozostają w związku z naruszeniem powyższych przepisów prawa wspólnotowego; lub

roszczenie o odszkodowanie, które musi spełnić warunki przedstawione w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93 Brasserie du Pecheur i Factortame, lub

roszczenie o zapłatę sumy odpowiadającej korzyści, która została niesłusznie odmówiona?

7) W przypadku, gdy odpowiedź na jakkolwiek część pytania 6 jest taka, że dane roszczenie jest roszczeniem o zapłatę sumy odpowiadającej korzyści, która została niesłusznie odmówiona:

a) czy takie roszczenie jest konsekwencją lub pozostaje w związku z prawem przyznanym na podstawie powyższych przepisów prawa wspólnotowego; lub

b) czy muszą być spełnione warunki dla uzyskania odszkodowania ustanowione w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93 Brasserie du Pecheur i Factortame, lub

c) czy jakiegokolwiek inne warunki muszą być spełnione?

8) Czy dla odpowiedzi na pytania 6 lub 7 ma to jakiegokolwiek znaczenie że, według prawa krajowego, wspomniane w pytaniu 6 roszczenia zostały wniesione jako roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego lub zostały lub muszą być wniesione jako roszczenia o odszkodowanie?

9) Jakie wskazówki, o ile jakiegokolwiek, Trybunał Sprawiedliwości uważa za odpowiednie w niniejszej sprawie co się tyczy okoliczności, jakie sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę, aby ustalić czy nastąpiło wystarczająco poważne naruszenie w rozumieniu wyroku w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93 Brasserie du Pecheur i Factortame, w szczególności, czy biorąc pod uwagę stan orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w sprawie wykładni odpowiednich przepisów wspólnotowych, czy naruszenie było dopuszczalne lub, czy w określonej sprawie istnieje

wystarczający związek przyczynowy, aby ustanowić „bezpśredni związek przyczynowy” w rozumieniu tego wyroku?

(¹) Dyrektywa Rady 90/435/EWG w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych Państw Członkowskich (Dz.U. L 225 z 20.8.1990, str. 6).

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Verwaltungsgericht we Frankfurcie nad Menem, wydanym dnia 11 października 2004 r., w sprawie Fidium Finanz AG przeciwko Bundesanstalt für Finanzdienstleistungen

(Sprawa C-452/04)

(2005/C 6/52)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Verwaltungsgericht we Frankfurcie nad Menem, Niemcy, wydanym w dniu 11 października 2004 r. w sprawie Fidium Finanz AG przeciwko Bundesanstalt für Finanzdienstleistungen (Federalny Urząd Nadzoru nad Usługami Finansowymi).

Verwaltungsgericht we Frankfurcie nad Menem zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy przedsiębiorstwo mające siedzibę w kraju nienależącym do Unii Europejskiej, w tym wypadku w Szwajcarii, prowadzące działalność gospodarczą w zakresie udzielania kredytów mieszkańcom Państwa Członkowskiego Unii Europejskiej, w tym przypadku Republiki Federalnej Niemiec, może powoływać się względem tego Państwa Członkowskiego i wobec środków podejmowanych przez jego urzędy lub sądy na swobodę przepływu kapitału w myśl art. 56 WE, czy też podjęcie, świadczenie i realizacja tego rodzaju usług finansowych podlegają wyłącznie swobodzie świadczenia usług stosownie do art. 49 i nast. WE?

2) Czy przedsiębiorstwo mające siedzibę w kraju nie należącym do Unii Europejskiej może powoływać się na swobodę przepływu kapitału w myśl art. 56 WE, jeżeli udziela kredytów w ramach prowadzonej działalności gospodarczej lub w przeważającym stopniu osobom zamieszkującym na terytorium Unii Europejskiej, a w kraju, w którym ma siedzibę, podjęcie lub prowadzenie tego rodzaju działalności gospodarczej nie jest uzależnione od wcześniejszego uzyskania zezwolenia od urzędu tego kraju ani od stałego nadzoru nad jego działalnością gospodarczą w sposób, który jest powszechnie stosowany w krajach Unii Europejskiej wobec instytucji kredytowych, w tym wypadku w szczególności w Republice Federalnej Niemiec, czy też powołanie się na swobodę przepływu kapitału w takim przypadku stanowi nadużycie prawa?